

Tình Mẹ ...

Ý Nguyên

Hôm ấy là một chiều Thứ Bảy. Một chiều hè thật đẹp. Bầu trời xanh thẳm, không gợn chút mây. Gió hè mơn man đưa đưa mấy cành đào nặng trĩu những trái đỏ chín mùi. Chim chóc ríu rít gọi nhau, bay lượn nhõn nhõn dưới hàng cây rợp lá. Chúng chiu chít bên nhau để cùng chia sẻ vị ngọt thanh khiết của đào tươi.

Bé Phương đang ngồi chơi dưới hàng hiên sau nhà cùng bố và bà nội, trong khi mẹ lo sửa soạn bữa cơm chiều. Bé cảm thấy rất thoải mái trong bầu không khí êm ả hiền hòa. Nhìn lên cây đào chỉ chít quả ở góc vườn sau nhà, bé thích thú theo dõi những con chim mẹ đang mớm mồi cho những chú chim con, trong khi những chú chim khác đang tập bay chuyềncành. Các chú chim nhỏ này chưa đủ lông đủ cánh, chưa đủ sức bay xa nên cứ rà rà từ cành nọ sang cành kia một cách yếu ớt, vụng về trông mà thương quá. Bất giác bé hồi tưởng lại câu chuyện mà bà nội vẫn thường kể cho nghe về thời thơ ấu của mình khi chưa đầy một tuổi, còn chập chững bước những bước đi đầu đời...

"... Bữa ấy, bé được bà nội đặt vào trong một chiếc xe tập đi để bà an tâm pha sữa. Thường ngày có chị Ba, người giúp việc, chăm sóc mọi chuyện trong nhà, từ việc ăn uống, tắm rửa và dỗ dành cho bé ngủ. Nhưng hôm đó chị về quê, bố mẹ đi làm anh Long và chị Lý đi học nên chỉ có hai bà cháu ở nhà. Vậy là bà nội phải thay thế chị Ba để quán xuyến mọi chuyện. Điều bà lo ngại nhất là việc pha sữa cho Phương. Cứ nhớ đến lời căn dặn của bố trước mỗi sáng đi làm, bà lại lo ngay ngáy, sợ lỡ có chuyện gì xảy ra cho bé, bố lại phiền hà trách móc. Việc pha sữa đối với bà không giản dị chút nào. Bà phải nhớ rõ công thức...bao nhiêu muỗng sữa bột Guigo cần bao nhiêu ngăn nước sôi rồi đổ chung vào bình lắc lên cho đều, để nguội vừa đủ cho cháu uống, nóng quá sợ cháu bị trút lưỡi, mà nguội quá cũng không được, nhớ cháu sôi bụng thì sao, cho nên gần đến giờ ăn

của cháu bà nội rất lúng túng. Tuy nhiên mọi chuyện đều diễn tiến bình thường, trừ lần này chẳng hiểu sao Phương lại tò mò muốn với lấy một vật gì ở góc bàn chỗ bà đang pha sữa, làm cái xe tập đi mất thăng bằng chúi về một bên khiến bé bị té nhào, đập mặt vào thành xe, bị cắt một đường dài sâu trên mí mắt trái, máu chảy ra lênh láng, ướt đẫm chiếc áo đầm mẹ mới vừa mua cho. Bà nội sợ quá la thất thanh: "*Giời ơi là trời, chết cháu tôi rồi, làm sao thế này hả cháu?*" Tội nghiệp, bà quýnh quýnh chẳng biết phải làm sao để tìm cho máu ngừng chảy. Bà sợ ghê gớm, không biết vết thương có nguy hiểm lắm không vì nó ở gần ngay bên mắt, như vậy có làm mù mắt không, có để lại vết sẹo trên mí mắt làm xấu cháu gái của bà không? Ôi! Chỉ trong một tíc tắc, bà nội luýnh quýnh không biết xử trí ra sao, nhờ vết thương động vào chỗ phạm ở mắt, bà biết ăn biết nói thế nào với thằng con trai và cô con dâu của bà đây. Bà thậm vội vết máu nơi gò má cho cháu, lục lọi tìm cho được một miếng bông gòn đặt lên vết thương rồi lấy miếng băng dán ập lên trên..."

Chiều đến khi mẹ đi làm về, trông thấy mắt bé sưng u, bị băng. Mẹ xót xa ôm bé vào lòng không ngớt than vãn: "*Trời ơi! Tội nghiệp con tôi, làm sao ra nông nỗi này hả con? Chết thật, phải đưa con bé đi bệnh viện ngay để vá vết thương, mẹ giục toáy lên với bố như vậy.*"

Phương đang miên man suy nghĩ về một ký ức đầy ắp yêu thương trong khi mắt vẫn đăm đăm dõi theo mấy chú chim con ríu rít chuyềncành... Bất

thình lình, một chú chim xấy cành rớt xuống thảm cỏ xanh dưới gốc cây đào. Nhanh như cắt, bố vọt chạy tới vồ lấy chú chim này, nắm giữ trong lòng bàn tay. Bố gọi Phương lại gần và bảo: "*Con chạy sang bác Xuân mượn cái lồng chim về đây để bố nuôi con chim này, bố sẽ dạy nó hát. Con chim Sơn Ca này khôn lắm. Sáng sáng mình sẽ được nghe nó hát líu lo trong nhà, chắc vui lắm đấy!*" Tự nhiên Phương thấy thương chú chim non bé bỏng này vô cùng. Bé suy nghĩ: "*Làm sao chú chim này có thể líu lo ca hát khi bị xa lià cha mẹ cùng anh em họ hàng của nó. Làm sao chú chim còn được tung tăng bay nhẩy tự do trong vòm trời xanh khi đã bị nhốt vào lồng như thế. Rõ tội nghiệp, mẹ chú chim đó sẽ đi kiếm chú và chắc hẳn sẽ buồn và đau khổ lắm nếu không tìm được con mình...*" Không chần chừ, bé khẩn nài với bố tha cho chú chim bay đi.

Hình như bố đã hiểu ý con gái mình nên từ từ thả lỏng bàn tay để chú chim chập choạng bay đi. Khi vừa thoát khỏi bàn tay của bố, chú chim kêu chip chip mấy tiếng như tiếng kêu cầu cứu của đứa trẻ lạc mẹ giữa đám đông. Nghe tiếng gọi của chim con, chim mẹ từ đâu đó trên cây đào xà xuống chỗ Phương đang đứng. Chim mẹ xoè cánh dựng lông kê quang quác, như để tranh đấu với kẻ thù đã bắt giữ con mình. Ôi, Phương bàng hoàng, sững sốt quá đỗi trước sự kiện đang xảy ra trước mắt. Bé chưa bao giờ chứng kiến cảnh tượng này cũng như không thể nào hình dung được tình thương vô bờ bến của chim mẹ đã thể hiện rõ ràng và mãnh liệt đến như thế để che chở cho con mình.

Phương đang hoang mang trước một sự việc xảy ra quá ư đột ngột thì mẹ từ trong nhà bước ra. Bà đã nghe và đã thấy những gì vừa xảy ra, bà tiến lại gần bên Phương, ôm bé vào lòng nhỏ nhẹ: "*Đấy, con đã thấy tình yêu thương của mẹ đối với con ra sao rồi chứ?. Con chim Sơn Ca này chỉ là một loài chim muông rất bé nhỏ, bộ óc và trái tim của chúng nếu đem so sánh với con người ta nó chẳng đáng kể gì, vậy mà loài chim đã chứng tỏ cho ta thấy tình mẹ con sâu đậm và nồng nàn biết chừng nào, huống chi là con người, trời cho ta có được bộ óc to tát, thông minh, một trái tim to lớn đầy nhiệt huyết, lẽ nào ta lại xử sự kém loài chim bé nhỏ đó, vậy chẳng đáng hổ*

thẹn lắm sao? Con biết không, như con nghe, con bé con mà con đã thấy trên màn hình TV, lúc nào chúng cũng sát kề bên mẹ từng bước không rời, mẹ con quấn quít bên nhau, liếm láp lông cho nhau thực âu yếm, thực triu mến. Ngay như loài hổ, loài báo là những thú rừng hung dữ nhất trong muôn loài vậy mà chúng đều biết yêu thương và bảo vệ đàn con của mình. Hàng ngày hổ mẹ hay báo mẹ đi lùng kiếm đồ ăn tha về tận cửa hang cho con, chúng làm công việc này cho đến khi nào đàn con có thể tự lập đi ra ngoài kiếm ăn lấy một mình. Nhìn kìa, đàn gà con đang theo chân gà mẹ bới sâu bọ, bới giun ở ngoài sân, ngoài vườn. Gà mẹ kiếm được miếng mồi nào đều nhường lại cho con. Mỗi khi có điều hâu hay chim cú bay lượn phía trên đầu, gà mẹ xù lông cánh để đàn con chui vào ẩn nấp. Có lắm lúc điều hâu xà xuống tính bắt gà con, tức thời bị gà mẹ chống trả mãnh liệt. Mặc dù bị điều hâu đánh tả tơi, gà mẹ vẫn tranh đấu kịch liệt một mất một còn với kẻ thù để dành lại sự sống cho đàn con của mình. Bất cứ một loài vật nào trên trái đất này lại không thương yêu con mình, luôn luôn bảo vệ và che chở cho con dù phải hy sinh mạng sống. Con người ta cũng thế, tình thương của người mẹ dành cho con cái chẳng gì so sánh được, bao la bát ngát như biển trời mà chỉ khi nào ai kia có làm mẹ rồi mới thấu hiểu được chân tình thâm sâu ấy".

Như gặp dịp, mẹ miên man giải bày: "*Con biết không, mặc dù lúc xưa nhà mình luôn có bà nội và chị người làm phụ giúp, nhưng mẹ vẫn rối rắm, mất ăn mất ngủ vì lo lắng. Các con nào thấu hiểu được thâm tình của mẹ. Ngày còn ở quê nhà, có những buổi sáng nghe tiếng đạn pháo kích của VC nổ rớt ngay vào những căn nhà hàng xóm láng giềng thân quen, gây ra cảnh chết chóc, banh thây xé thịt thực tang thương mà mẹ đã chứng kiến làm mẹ sợ hãi đến rụng rời. Mẹ cầu nguyện cho những điều bất hạnh này đừng tái diễn nữa. Trên đường di tản từ Việt Nam qua Mỹ năm 1975, mẹ luôn luôn khẩn nguyện Phật Trời cho các con của mẹ đừng gặp tai ương trên biển cả vì mẹ đã nhìn thấy tận mắt người lính Mỹ quăng xác một người Việt mình xuống biển sâu. Những hình ảnh buồn thảm kinh hoàng của ngày di tản đó làm sao mẹ có thể quên đi cho được."*

Phương nép xát vào lòng mẹ như cảm thông nỗi niềm. Trong thâm tâm, bé cảm thấy như muốn nói lên một điều gì đó để an ủi và chia sẻ những dồn nén của mẹ. Ôi! Những tâm tình của mẹ là những lời giáo huấn vô giá đã khiến Phương bồi hồi xúc động. Từ hồi nào đến giờ bé chỉ được nghe mẹ đề cập tới mà chưa thông hiểu rành rọt. Với bộ óc non nớt, bé chưa biết phân biệt được thế nào là tình mẫu tử thâm sâu dù rằng lúc nào bé cũng cận kề bên mẹ và thương mẹ vô ngần. Đã chín mười tuổi đầu rồi mà bé vẫn còn muốn được mẹ chăm ẵm, ôm ấp, chiều chuộng, được ngủ chung với mẹ hằng đêm. Chợt nhớ lại có nhiều đêm khuya thực khuya, bừng tỉnh giấc, bé thấy mẹ vẫn còn chong đèn ngồi chờ đợi anh Long, chị Lý đi học hoặc đi chơi chưa về. Những lần như vậy, bé nhận ra nỗi lo lắng hiện rõ trong đôi mắt mẹ. Hình như mẹ chẳng thể nào đi ngủ trước khi anh chị ấy về đến nhà. Dưới ngọn đèn mờ, mẹ ngồi tựa cửa ngóng ngóng đợi chờ. Mỗi lần có tiếng xe hơi chạy gần nhà, mắt mẹ sáng lên vì vui mừng, nhưng nỗi thất vọng lại đến với mẹ khi biết rằng tiếng động cơ đó không phải là tiếng xe của con mình, mẹ lại thở dài náo nức và bực bội trông thấy. Mẹ đi tới đi lui, đi qua đi lại trong phòng khách. Chốc chốc lại vén màn cửa sổ, ngó ra nhà xe, hai tay nắm chặt vào nhau bút rút. Lúc này nhìn mẹ mà thương mà tội nghiệp. Biết là mẹ đang lo lắng đấy, nhưng Phương chẳng biết phải nói gì, làm gì để san sẻ phần nào nỗi lo âu của mẹ.

Tuy ít tuổi hơn anh chị của mình nhưng đâu phải Phương không biết rõ những điều quan tâm của mẹ đối với mọi người trong gia đình. Mẹ quả là một người mẹ đặc biệt. Một người luôn lo lắng cho người khác mà không nghĩ về mình. Mẹ thường cho đi hơn là nhận lại. Mẹ vui trong hạnh phúc của con cái, nói chung mẹ vui trong niềm vui của người khác. Do đó dù buồn bực đến mấy, dù phải đợi khuya đến đâu nhưng khi thấy các con về đến nhà, bao nhiêu buồn

phiền lo lắng của mẹ đều tan biến hết. Những bút rút gãy vỡ này mẹ đều cam chịu, chớ hề hé môi than phiền với bố, e rằng bố sẽ rầy la hay trừng phạt các con. Chính vì thế bà nội và bố luôn luôn trách cứ mẹ nuông chiều chị em Phương cũng chẳng sai. Đối với các con, mẹ chính là một vị bồ tát. Một người mẹ tuyệt vời. Mẹ đã ban cho các con của mẹ một tình thương chân thật, một sự hy sinh tột cùng mà từ lâu Phương không ý thức được điều này để đáp lại công ơn của mẹ cho xứng đáng.

Quả thực có nhiều điều mà Phương chưa hiểu rõ về mẹ mình cho đến tận hôm nay. Tự nhiên Phương nghĩ tới bài hát "Lòng Mẹ" của Y Vân mà lòng những bồi hồi xúc cảm với những ca từ "Lòng Mẹ bao la như biển thái Bình ..." Mẹ rất xứng đáng được các con biết ơn nhiều hơn thế nữa kia. Nghĩ vậy, Phương bỗng thấy thương yêu, kính mến mẹ nhiều thực nhiều. Bé muốn hét lên thực to để nói với mẹ rằng: *"Mẹ yêu ơi, con thương mẹ kể sao cho xiết. Con xin hứa từ nay sẽ không làm mẹ buồn lòng, sẽ không làm mẹ thất vọng. Con sẽ không bao giờ hành động như anh chị của con để mẹ phải trông chờ lâu lắt lất thâu đêm. Con sẽ là đứa con cứng suốt đời của mẹ!"*

"... Mời bà, mời bố, mời má vào sơ cơm..." Tiếng của chị Lý từ trong bếp vọng ra đưa Phương trở về với thực tại. Phương đứng dậy theo mọi người vào nhà nhưng mắt vẫn hướng ra sân cỏ, dưới gốc cây đào nơi bố đặt chú chim con, xem mẹ chú đã đến đón chú đi chưa?

Ý Nguyên

Một chiều hè tại Albuquerque, New Mexico